

desert alpine climbing

Mijn armen zijn uitgestrekt boven m'n hoofd. Vingers op zoek naar een klein randje op het zanderige plateau. Mijn voeten staan ergens beneden op een fragiel steuntje, net iets te veel vooruit en buiten mijn evenwichtspunt om op mijn gemak staan. Even denk ik dat ik geen kant meer uitkan...

"Omhoog dat been en op het plateau mantelen, dat is de enige oplossing", denk ik bij mezelf.

Ik plaats mijn linkervoet omhoog maar ik zie niets en mijn voet vindt niet echt steun. Het laatste zekeringspunt een vijftal meter lager is een veertien jaar oud touwtje dat door een zandloper zit! "Komaan Bram, je staat hier nu, het is nu dat het moet gebeuren...!" Ik plaats mijn rechtervoet omhoog en vind een minuscuul steuntje. Voorzichtig breng ik druk op mijn voet en druk mijn lichaam omlaag. Ik kruip weg onder het volgende bombeetje (*ronde overhang, nvdr.*) en neem een diepe zucht.

De bewegingen vallen mee, maar mentaal blijft het toch hard klimmen. De kwaliteit van de rots is zeer variabel. Van beenharde, donkerbruine regletten (*randje, nvdr.*) waar je met je volle gewicht moet aan uithangen, tot broze, beige bakken die in zand transformeren als je er te lang naar kijkt. Wanneer je een stuk rots losmaakt en de rotsblok naar beneden valt, dan spat het op de grond in zandkorrels uit elkaar! Vele grepen zijn bedekt met een laagje zand of fijn stof waardoor pof niet echt van dienst is. De touwtjes en dyneema-slings die door de zandlopers zitten, dateren

al van de eerste beklimming en geven niet echt veel vertrouwen. Ik ben aan de derde relais van Geurre Sainte. Marijke klimt de lengte nog na, maar wanneer een voetsteun uitbreekt en ze met een zwier in het touw komt te hangen, beslissen we om terug te keren.

"Welcome to Jordan, enjoy your stay", is een zinnetje dat we tijdens de veertien dagen in Jordanië vele malen horen. Op een of andere manier klinkt het ook iedere keer echt gemeend en zonder bijbedoelingen. De mensen hier zijn gastvrij, geïnteresseerd in onze Westerse cultuur en nemen graag de tijd voor een babbel. Wij willen graag de verschillende smaken en geuren van hun keuken, hun manier van leven en het prachtige land ontdekken. Dit zorgt soms voor zeer aangename en interessante ontmoetingen, telkens met veel thee, verse groenten of fruit en sisha, de alomtegenwoordige waterpijp.

In het Koninkrijk Jordanië bevindt zich het klimgebied Wadi Rum. Een stoffig stadje waar de meeste toeristen een korte tussenstop maken op weg naar een Bedoeïenen-kamp in de woestijn. In Wadi Rum stopt de weg en vanaf hier ben je aangewezen op jezelf of op een lokale gids. Regenen doet het er buiten de winter zelden. Aan barsten en prachtige multi-pitch routes is er geen tekort. Haken zijn echter schaars en het klimmen avontuurlijk. Kortom een prachtige bestemming voor een avontuurlijke klimtrip.

INSHALLAH

Tijdens de eerste dagen van ons verblijf klimmen we enkele prachtige routes. We doen ook een poging in Geurre Sainte waar we, afgeschrikt door de rotskwaliteit, na de derde lengte terugkeren. Gelukkig zijn andere routes wel van goede kwaliteit. Toch blijft de verticale oostwand van Jebel Rum onze aandacht trekken. Voor we naar huis moeten, willen we deze zeker nog beklimmen.

Van een lokale Bedoeien, Salim, krijgen we de raad eerst de afdaling van de East Domes te gaan bekijken alvorens de super klassieker Inshallah Factor te klimmen.

Dit doen we langs een Bedoeien route (Rijm-Assaf). Deze brengt je via een graad op het plateau van Jebel Rum. Maar het gaat verder... dalletjes op en af klimmen, een siq (diepe kloof in de berg) waar je moet overspringen, steenmannetjes die nergens naartoe leiden. Je komt het allemaal tegen op weg naar de top.

We slapen onder de top in een grote zandkom. Enkele bomen zorgen voor hout, droog genoeg om met een klein vonkje een vuurtje te starten. We koken regenwater, opgeschapt uit een schaduwrijke kloof, drinken thee en genieten. Het is gewoon prachtig. De stilte en een opkomende volle maan maken het compleet. Voldaan sluiten we de dag af met een stukje Egyptische chocolade, cadeau gekregen van Salim.

De Bedoeienen-routes door de woestijn en massieven zijn soms duizenden jaren oud, als gevolg van generaties jagers die de bergen in trokken. Het lijkt ons heel indrukwekkend als je bedenkt dat ze vijfdegraadspasjes blootvoets en zonder touwen klommen! De laatste dag houden we voor Inshallah Factor zelf. De Israëlische klimmers waarschuwen ons nogmaals voor de crux: een delicate dalpas zou zich een viertal meter boven het laatste zekeringspunt bevinden. Met deze verwittiging in het achterhoofd vertrekken we bij het eerste licht naar de wand. Het klimmen gaat echter zeer vlot en we passeren de crux zonder al te veel problemen. Een echte "run-out" is het niet en naar Wadi Rum normen zit de cam bomber-proof in een grote pocket.

Na het traverseren van enkele lengtes, een luchtige en moeilijk af te zekeren 6a lengte vol met prachtige tafoni's staan we aan het begin van "the great chimney". Deze gigantische chimney splijt de oostwand als het ware middendoor. Er volgt 80 meter schoorsteenplezier! Ik haal onze kleine rugzak na.

Rond 14.00u ligt de route onder ons, en na nog enkele hoogst irritante rappels staan we nog voor 18.00u terug in het kamp.

Na het klimmen gaan we nog drijven in de Dode Zee en duiken we in het levensgrote aquarium van de Rode Zee. We bezoeken Petra, een van de zeven wereldwonderen, en verdwalen in de straten van Amman...